

Arrest

nr. 172 727 van 31 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing werd betekend op 25 juli 2016 en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer , die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: E.

geboortedatum: 16.06.1995

geboorteplaats: Vranje

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.02.2016 (bijlage 13 van 04.02.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 22.07.2015 met een geldig paspoort de Schengenzone binnen.

Op 29.09.2015 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een erkend vluchteling (A.,K. geboren op 16.05.1996). Op 04.02.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen betekend. Het tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Servië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze,

vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 18.02.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Merksem van de stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 17.02.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Zowel betrokkene als mevrouw K. A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending van artikel 87 van het EVRM inhouden. Vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval een procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning toch mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze wettelijke samenwoning.

Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw A. en haar ongeboren kind heeft erkend, stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht. Er dient wel degelijk een aanvraag ingediend te worden teneinde verblijfsrecht te bekomen op grond van het feit dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind. Deze aanvraag kan worden ingediend in het land van herkomst. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw A.. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 04.02.2016 (bijlage 13 van 04.02.2016).

Het wettelijke huwelijk dat betrokkene wenst te registreren werd door de stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat het wettelijk huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het wettelijk huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw A. en haar ongeboren kind heeft erkend, stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht. Er dient wel degelijk een aanvraag ingediend te worden teneinde verblijfsrecht te bekomen op grond van het feit dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind. Deze aanvraag kan worden ingediend in het land van herkomst. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met mevrouw A.. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het

recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de (familiale) relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.2. In het eerste middel stelt verzoeker:

“2. Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

**“REDEN VAN DE BESLISSING
EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN”**

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

3. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

4. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn van nul dagen te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

De gegeven motieven maken het enkel mogelijk toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet (nog daargelaten of deze motieven volstaan).

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven, aangezien de verwerende partij met de toepasselijke motieven ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen. De wetgever heeft expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn van nul dagen, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

5. De verzoekende partij wijst op een zeer recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde

discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 9. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State (pleitzitting: 28.09.2016).

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

Te dezen blijkt nergens dat het bestuur zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat de eerste verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een haar eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, louter dat de te dezen toegekende termijn wordt ingekort doch verantwoordt niet waarom de minimumtermijn wordt gehanteerd. Gelet op de in artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene keuzemogelijkheid kan, anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, niet worden ingezien hoe het niet-naleven van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evident zou moeten leiden tot het herleiden van de termijn naar nul dagen.

(verslag, pagina 5; stuk 9)

6. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

2.2.3. De verwerende partij stelt:

"In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten voortvloeit uit artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 02.10.2014 geen termijn werd toegestaan om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten, dit in toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd aldus geheel terecht vastgesteld dat de verzoekende partij -onder meer- heeft nagelaten om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 04.02.2016, waarna niet kennelijk onredelijk geoordeeld werd dat om deze reden geen termijn meer kon toegestaan worden om het grondgebied uit eigen beweging te verlaten.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, blijkt uit voormelde motivering van de bestreden beslissing afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten dat geen termijn kon worden toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Het loutere feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet de wettelijke keuze heeft om een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn op te leggen, impliceert allerm minst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing nader diende toe te lichten waarom niet werd gekozen voor een termijn van minder dan zeven dagen om gevolg te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De motiveringsplicht staat er niet aan in de weg dat zaken die evident zijn, niet moeten toegelicht worden.”

2.2.4. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° (...), of;

2° (...), of;

3° (...), of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° (...), of;

6° (...).

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het blijkt uit het opschrift van de motivering van het betrokken onderdeel (“*REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*”) dat aan de verzoekende partij geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegekend. In de motivering zelf wordt verwezen naar artikel 74/14 § 3, 4°: van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst naar arrest 170 505 van 24 juni 2016 (rolnummer RvV 190 288) waar in een vergelijkbare zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen.

Tevens brengt de verzoekende partij een advies bij van de auditeur bij de Raad van State waarin geoordeeld wordt, naar aanleiding van het cassatieberoep tegen arrest 138 718 van 18 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als volgt: “*Te dezen blijkt nergens dat het bestuur zijn keuze voor een termijn van nul dagen zou hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat de eerste verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, verantwoordt, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, louter dat de te dezen toegekend termijn wordt ingekort doch verantwoordt niet waarom de minimumtermijn wordt gehanteerd. Gelet op de in artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziene keuzemogelijkheid kan, anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, niet worden ingezien hoe het niet-naleven van een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten evident zou moeten leiden tot het herleiden van de termijn naar nul dagen.*” De auditeur besluit dat voormeld arrest moet worden vernietigd.

De aangevoerde schending is *prima facie* ernstig. De vastgestelde *prima facie* schending is dan ook niet slechts relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten zelf, waarvan een specifieke termijn om het grondgebied te verlaten een onlosmakelijk deel van uitmaakt, maar tevens voor de terugleiding naar de grens, die slechts tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd (zoals *in casu* door middel van de bestreden bijlage 13*septies*), wanneer het een bevel betreft waarin “*geen enkele termijn*” is bepaald.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan

“1. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

De verzoekende partij brengt daarom middels huidig verzoekschrift een ernstig middel voor, gebaseerd op artikel 6 en 8 EVRM en artikel 7 Handvest (infra, nr. 9: middelen). De verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting aldaar.

Gelet op artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet dient hierom een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te worden weerhouden.

2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt bovendien uit de vaststelling dat verzoeker, doordat er geen termijn werd opgelegd om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt opgesloten in een gesloten centrum (supra, eerste en tweede middel).

Hij wordt hierdoor van zijn vrijheid ontnomen, net door de afwezigheid van een termijn.

De vrijheidsberoving vormt een zeer ernstige inbreuk op de belangen van verzoeker. Dit vormt ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgt uit de afwezigheid van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

(...)"

2.3.2.3. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak, in het bijzonder het feit dat de verzoekende partij *prima facie* een ernstig middel aannemelijk heeft gemaakt wat betreft de bepaalde termijn van nul dagen, en de relevantie hiervan voor het bevel om het grondgebied te verlaten en de hieraan verbonden terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving, moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De vrijheidsberoving ingevolge afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten kan *in casu* op het eerste zicht de schending inhouden van een hogere rechtsnorm dan artikel 7 van de vreemdelingenwet, zodat verzoekende partij dan ook belang heeft bij onderhavige procedure, hetgeen de Raad doet besluiten tot de verwerping van de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 25 juli 2016 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig juli tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

W. MULS